

NI MASSA, NI POC

Es diu que el catolicisme no ha de servir de bandera a cap partit polític. I certament, al nostre entendre, es té raó. El catolicisme ha d'estar per damunt de tot i no ha d'estar exposat a les iras de cap ciutadà i a les resultes i a la sort d'un partit determinat.

Les raons són tant clares i obvies que no ens entretindrem ni poc ni molt en exposar-les. La sort del catolicisme, de l'Església universal predicadora de l'amor al Déu de tots els homes; de la doctrina espiritual, encaminada al bé de les ànimes; de la pau social per a rics i pobres indistintament; de la moral única i vera que lliga a tots, ha d'estar lligada a la vida o mort d'un partit, d'uns individus, a la sort o desgràcia, al creixement o esmortuament d'un partit, d'uns individus? De cap manera. L'Església, la seva doctrina, la seva llum no la pot portar ningú més sinó Ella. No pot passar pel risc de les flaqueces humanes. Han de caure els homes però el catolicisme ha de permanèixer dret i fort. I podria ésser això si servís de bandera o el far que irradija la llum vera fos portada pels homes?

Però entre massa i poc...

De cap manera ha de servir de bandera de combat l'Església i els seus principis, però tampoc mai es poden bandejar, i especialment quan són combatuts. I en aquest error hi cauen molts avui dia. Be en no barrejar els immaculats conceptes de la Religió amb les idees polítiques. Però molt malament, amb excusa d'això, no cercar qui pugui defensar a l'Església dels atacs de que és víctima.

Naturalment que això implica una cura molt especial per tal de sapiguer destriar convenientment la Religió de la política. Així com cal evitar l'erro de caure en la barreja perjudicial per a la mateixa Religió, cal tenir ben present que els homes es deuen a Ella i per tant res pot reclamar-los, i es deu, la subjecció als principis cristians.

No oblidem que calen homes decidits. S'ataca al catolicisme, a les creences religioses. Amb el pretext doncs de no fer servir al Catolicisme de bandera política es pot descuidar, no s'ha de pensar que s'ha i s'han de defensar? Exigir, reclamar, volguer homes que combreguin en aquests principis no es barrejar una cosa amb l'altra. I obrar conseqüentment, és donar i posar al primer lloc el que hi ha d'ésser.

S'acosten ara les eleccions catalanes. Es per això que hem escrit aquestes ratlles en aquest sentit.

Es per ço mateix que s'ha de tenir en compte les creences de cada u. S'ha parlat arran d'això d'unions i coalicions. El que cal per damunt de tot, és que els catòlics reclamin dels homes que han de votar que facin honor a la seva religió.

Fer-ho així no és barrejar el que no pot ésser, però no es descuida el que convé.

EUGENI CIRAC

PROBLEMES SOCIALS

Per la cultura dels obrers

Per tal que serveixi d'exemple i estímul. Exemple de concòrdia i amor a l'obrer i estímul perquè es l'única manera d'acabar amb tals conflictes, donem a continuació algunes dades ben interessants.

A la fàbrica *Samaranch S. A.*, de Molins de Rei s'inaugurà dies enrera una biblioteca pels obrers. No és però això solament. Ultra aquesta biblioteca l'obrer té diferents privilegis. Vegeu-los:

Hi ha instal·lada en la Fàbrica una sala de lectura amb una biblioteca circulant pels treballadors, com també una secció ben muntada d'escriptori.

Hi ha també dues seccions de dutxes per a homes i per a dones, amb tots els detalls pràctics i higiènics.

A les obreres se'ls faciliten veïtits de treball en les seccions de guarda-roba que per a tots hi ha instal·lades.

Uns grans menjadors confortables amb les seves cuines elèctriques...

Una ben muntada secció d'indústria.

La secció de lavabos waters, etc., està feta amb totes les mesures higièniques.

A l'hivern funciona un servei automàtic de calefacció central.

Actua una germandat regida pels mateixos obrers i subvencionada per la Gasa, que permet socórrer tots els treballadors en cas de malaltia, defunció i maternitat.

Els vuit dies de vacances d'estiu són escollits per cada treballador en l'època que més li convé.

Els setmanals capdirigents de seccions, participen tots d'un tant per cent per producció de la fàbrica.

L'assumpte de les festes intersetmanals està solucionat des dels primers dies, per un pacte establert amb tota concòrdia, entre dirigents i dirigits.

el món film de la setmana

Els sindicats cristians a Alemanya

Les discussions i resultats concrets del Congrés de les *Christliche Gewerkschaften* o sindicats cristians d'obriers i empleats, —que, tot proclamant-se políticament independents es mouen en l'òrbita de l'associacionisme catòlic i flanquegen, en el terreny obrer i social, l'obra del Zentrum,— mereixen d'ésser revelats i assenyalats, no solament perquè fixen, sense possibilitat d'equívocs, l'actitud d'aquesta part rellevant de l'opinió pública catòlica enfront de l'actual Gabinet presidencial i en les imminències de les noves eleccions, sinó també perquè indiquen els probables desenvolupaments futurs del moviment, tingut compte de les noves idees socials que fermenten en el camp polític. El Congrés celebrat els dies passats a Düsseldorf, era vivament esperat i el lloc que a les seves discussions i manifestacions ha donat la premsa de tot color indica la importància anexas al seu ordre del dia.

No serà de més fer constar que els sindicats cristians alemanys, que eren ja molt forts abans de la guerra monnial, fins al punt de formar el nucli més poderós de l'organització internacional del mateix nom, han superat brillantment les dures proves de la guerra i del col·lapse que seguí a la desfeta. En un període de gravíssima crisi econòmica i de crisi obrera, en què tots els sindicats veuen normalment disminuir l'interès per l'organització, en què les caixes han de buidar-se per a assistir als sense treball i llurs families, les *Christliche Gewerkschaften*—per bé que diverses de llurs federacions de categoria tinguin el 67, el 70 i fins el 90 per cent de socis sense feina,— no han perdut, en els tres anys darrers, més que el deu per cent de llurs membres, i els ingressos no han disminuït gaire més del 20 per 100. La federació general compta encara, en les seves divuit seccions professionals, una massa imponent de 700.000 afiliats. Es veritat que les *Freie Gewerkschaften*, els sindicats obrers socialistes, oscil·len sempre entorn dels quatre milions de socis, però llur disminució ha estat proporcionalment molt més gran que entre els cristians, i pea altra banda, la valor i importància d'aquests últims en la vida social i política ale-

manya no es poden valorar solament pel nombre.

En realitat, els homes més eminents i autoritzats que en aquests dotze anys darrers com a representants del Zentrum i del govern han guiat, més o menys directament, els destins del Reich, provenien de llurs files; d'elles vénen l'ex-canceller Brüning i Stegerwald, ex-ministre del Treball, que en el camp polític actual tenen sempre una posició de primeríssima importància. En la formació de la nova Alemanya de la post-guerra i especialment dels seus organismes de caràcter social, el dicatisme cristià va saber fer sentir el seu pes i fer valer els seus principis, destruint el monopoli i el predomini absolut del socialisme.

Amb aquests precedents, i donat l'estat general d'ànim de les masses organitzades cristianes, profundament colpides pels procediments de govern de Von Papen, era d'esperar que el Congrés no deixaria fugir l'ocasió d'afirmar la seva posició decidida al Gabinet presidencial i a la reacció social que als ulls dels sindicats representa. La previsió ha estat superada per la realitat, perquè el discurs de Stegerwald ha estat una autèntica i despietada requisitòria. Amb violència verbal ha acusat Von Papen del dilettantisme més primitiu, digne d'Amèrica del Sud o dels Balcans, no d'un poble com l'alemany, inculcant-lo de preparar un trist hivern al país i garantint-li que no s'atrevirà a dissoldre per tercera vegada el Parlament, per bé que sigui cert que les eleccions del 6 de novembre no portaran cap canvi essencial en la composició del Reichstag dissolt el 12 de setembre de la manera que tot-hom sap.

Més moderat ha estat el president, general Otto, el qual es declarà per una agitació composta i dominada pel sentit de responsabilitat. De la seva banda, el secretari, Kaiser, en la seva relació insistí en la necessitat de posar particularment de relleu el pensament i la voluntat nacional dels sindicats cristians.

Però l'acolliment tumultuós fet en la primera jornada del Congrés al ministre del Treball, Schaeffer, —que s'hi pre-

sentà en representació del govern i es declarà favorable al sindicalisme,— i els ordres del dia aprovats, no deixen cap dubte sobre l'ànim de les masses cristianes i sobre llur actitud hostil al gabinet extraparlamentari volgut per Hindenburg. En una de les resolucions, és afirmat que el govern, amb les seves darreres ordenances (les anomenades *Notverordnungen*) ha privat de tota base d'existència milions de connacionals, per la qual cosa el Congrés demana un canvi decisiu de ruta i l'abrogació immediata de les normes antisocials. Els sindicats cristians es declaren també contraris a qualsevol temptativa

d'atarquia econòmica, i rebutgen tota política agrària, que limitaria encara més les modestes possibilitats de les classes obreres.

Hi ha diaris que han deplorat que el Congrés, per primera vegada en la història dels sindicats cristians, s'hagi apartat de les qüestions socials i professionals de categoria en el camp obert i insidiós de la política. Però és tal volta possible, en un moment com el que travessa ara Alemanya, de fer una distinció neutra entre els dos camps o obligar els obrers cristians a tancar-se en l'àmbit de llurs interessos de classe?

La desastrosa situació russa

Malgrat els esforços fets, el «Dumping» no ha pogut salvar el pla quinquennal, el fracàs del qual és cada dia més evident

La crisi econòmica i financiera de la Rússia soviètica, és de les més tràgiques que s'han registrat

Encara que sigui difícil travessar la tanca que aïlla el poble rus de la resta del món, certs informes segurs que es posseeixen, permeten assegurar que no tot va bé en el paradís soviètic. Al contrari, es pot afirmar que les coses van malament.

Hi ha un fet cert: el pla quinquennal, aquell famós pla per a la realització del qual el règim demanà al poble rus una demostració de la seva capacitat de sacrifici, ha fracassat. Estem en 1932, l'any de l'esperança i mai no ha estat la situació econòmica més angoixosa a Rússia. Naturalment, hi ha dues causes que són independents del sistema soviètic: d'un costat la crisi econòmica mundial que ha aturat les exportacions russes i ha minvat les fonts creditícies del pla; per altra banda, la mala collita d'aquest any, deguda als temporals. No obstant, aquestes causes no ho expliquen tot. El «dumping» orde-

nat per Stalin en aquests últims anys, ha precipitat i agreujat la crisi general, i la política agrària del Govern de Moscou ha portat a la reducció de la sembra.

Però les vertaderes causes del fracàs cal cercar-les en el doble error comés pel dictador del Kremlin, quan volgué industrialitzar Rússia a tota costa, i col·lectivitzar l'agricultura. Fou per a Rússia un bell somni tenir les més belles fàbriques del món: però de res no li han servit, perquè li han faltat tècnics i obrers capacitats. El camperol rus, a desgrat del seu ascetisme i de la seva resistència al dolor i a la privació, no ha pogut admetre per molt temps que el fruit del seu treball anés a beneficiar els altres, mentre a ell se'l deixava morir de fam.

El balanç terrible d'aquesta política és aquest: el treball forçat en un país que s'envaneix d'ésser el refugi de totes les llibertats; la fam en una terra que és una de les més productives del món; la crisi financiera i econòmica més tràgica que es coneix al món, en un Estat que s'enorgullia d'haver escapat a les urpes de les nacions capitalistes.

Comentant aquesta situació, un periòdic de París diu amb ironia: «I ara, tot això va a acabar en himnes a Lenin»...